

Mihai Radu

Respiră!

roman

POLIROM
2024

— *Păi, orice pentru audiență, să faci bani, nu?*

Adina s-a întors și, fix atunci, din telefonul lui Geo, vocea ei articula cuvintele discuției de mai devreme. Geo ținea telefonul întins spre ea ca pe o legitimație. A pornit din nou înregistrarea, Adina i-a făcut semn să oprească, s-a uitat în jur, nici dracu’.

Geo a oprit înregistrarea, Adina a rămas tăcută, cu o ură generală împrăștiată în corp, fusese otrăvită. Nu știa ce să-i spună, nu putea să-și ia gândul nici de la mesajul lui Tudor, o bâzâială rece îi pusese stăpânire pe toate articulațiile și pentru o clipă se gândi că nu, nu sunt semnele unui atac de cord, nici pe departe.

— Iartă-mă! a zis Geo. Iartă-mă! Vino, te rog, până la mama.

— Pentru asta voiai să mă inviți la un suc?

— Nu, jur, nu. Înregistrarea era pentru mine. Doar pentru mine. O amintire cu tine.

Adina îl privește îndelung, Geo pare că nu știe lecția, imploră notă de trecere, e în curul gol în fața colegilor și-a profesoarei, unde naiba să-și ascundă mâinile, mâinile

sunt mereu o problemă când stai pe loc și ești examinat. Adina se rotește pe tocuri, urcă în mașină, pornește, face două manevre ca să o scoată din locul de parcare și oprește cu portiera din dreapta lângă Geo.

În acest timp, Geo a murmurat din buze, rămas împietrit în mijlocul drumului, al clasei, compusese știrea acestor clipe, așteptând ca noaptea să decidă în locul oamenilor: „Victima era pe partea carosabilă când femeia, într-o avansată stare de ebrietate și sub influența stupefiantelor, l-a accidentat mortal. Martorii susțin că aceasta conducea cu viteză, mult peste limita legală. Bărbatul a primit primul ajutor din partea celor aflați la fața locului, însă avea leziuni incompatibile cu viața. Cel puțin cu viața asta. S-a stins la o jumătate de oră după accident, în ambulanță, ținut de mână de un asistent tânăr, care lăcrima. Fusese resuscitat de două ori de echipajul SMURD. A lăsat în urmă o colecție de timbre profund îndurerată“.

Tonul era altul, privirea era alta, sinceritatea își făcea loc prin public, cobora de sus,

din sală, ajunsese în primele rânduri, voia să împuște actorii principali.

Adina a blocat ușile după ce a urcat Geo, fără să știe exact de ce face asta. Nu a plecat de pe loc, trebuia să ia o hotărâre, nebuni tot întâlnea, s-a gândit ea, fără să învețe nimic de la ei, îl simțea pe Geo așteptând decizia ei, un munte de carne gata să se pună în mișcare, un circ ce urma să își schimbe locul, orașul, norocul.

Însă de ce nu l-ar crede? De ce nu ar fi așa cum spune el? A înregistrat-o, e ca un selfie până la urmă, un altfel de selfie. Dar de ce a amenințat-o? De ce a șantajat-o? O iubește pe mă-sa, nu poate să-l acuze pentru asta.

E deplasat, deplasat, deplasat. Și corpul acesta imens care-o așteaptă.

— Dă-mi, te rog, telefonul, să șterg înregistrarea. Nu vrei mai bine bani? Ar fi mai simplu.

— Nu vreau bani. Ți-am zis eu că vreau bani? Am bani, sunt milog sau cum? Îți cer iertare. O s-o șterg după ce ajungem. Îți jur. Îți jur pe viața mea.

Ce om zice asta?

Adina a pornit mașina după mai bine de un minut, timp în care l-a privit fără să-l creadă și fără să poată proiecta un plan, altul decât să-i facă pe plac.

Pentru un moment, privindu-l, i s-a părut că acel om nici nu era Geo, că totul fusese o înscenare, era un străin, era ceva întunecat la mijloc, că nu vedea bine, că nu înțelegea, că era pierdută cu totul.

— Ți-e scârbă de mine, nu? a spus Geo.

Ea a continuat să tacă, ținând mâinile pe volan, ținându-se de volan.

La un moment dat tăcerea a trebuit să fie suprimată, Adina a pornit radioul, Sia, *Snowman*:

„Don't cry, snowman, not in front of me
Who'll catch your tears if you can't catch
me, darling?

If you can't catch me, darling

Don't cry, snowman, don't leave me this
way

A puddle of water can't hold me close,
baby

Can't hold me close, baby“.

— Prima la dreapta, da?

— Da, a răspuns bărbatul.

Adina a coborât din mașină și a fost uimită de dimensiunile caselor. Mult mai mici decât în amintirea sa. A privit în jur, s-a rotit, mișcată de acest sentiment indefinit al revederii. Trecutul era și el acolo, ca un câine bătrân ori ca un reproș. I se părea de neconceput că toate continuaseră în tot acest timp să existe, decorul unei alte vieți, aproape că nu s-ar fi mirat dacă ea însăși ar fi apărut de după colț.

— Te rog să mă ierți, a continuat Geo povestea iertării de mai devreme, pe un alt ton. Da? Ștergem totul cu buretele sau cum se zice? Îți mai amintești cartierul? Ai mai fost prin cartier?

— Nu. De-atunci, nu. Și nu neapărat că am evitat. Nici prin Apărătorii Patriei, spre exemplu, nu am fost. Mă rog, o dată... nu contează.

Merg amândoi spre poarta casei, cei câțiva metri distanță, Geo în față, îi deschide poarta. Adina se oprește, nu vrea să intre.

— Șterge mai întâi înregistrarea.

— O șterg după, ți-am zis. Dar nu ți-e teamă că deja e plecată în tot sistemul lor?

— Ai trimis-o?

— Nuuu, Doamne. Își iau ei. Își iau tot ce vor. Uneori știi ce cred? Că sunt miliarde și miliarde de furnici care cară totul dintr-o parte în alta, că totul curge, e fluid, se transmite continuu. Furnici care nu există, nu te gândi. Metaforic, ai înțeles, nu sunt nebun. Dar e frumos să-ți imaginezi așa întregul tablou, tot ecranul lumii. Pixeli, dar pixeli furnici.

Fruntea lui Geo e transpirată, își dă cu palma peste ea, clipește de câteva ori agitat, probabil o picătură i-a intrat în ochi.

Sistemul „lor“?

Furnici?

Pixeli?

Ce naiba de transpirație e asta?

Însuși faptul că nu trecea nimeni pe stradă i se părea Adinei că face parte din irealitatea acelei seri și, de ce nu, dintr-un plan mai mare al lui Tudor, soțul schimbător de yale și